

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Татаренка Павла Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 37¹ Закону України „Про державну службу“ від 16 грудня 1993 року № 3723–ХІІ у редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, підпунктів 1, 2 пункту 2 розділу ХІ „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII

м. К и ї в
24 квітня 2018 року
№ 132-1 (I)/2018

Справа № 3-56/2018 (3381/17)

Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гультая Михайла Мирославовича – головуючого,
Головатого Сергія Петровича,
Колісника Віктора Павловича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Татаренка Павла Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 37¹ Закону України „Про державну службу“ від 16 грудня 1993 року № 3723–ХІІ (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 52, ст. 490) у редакції до внесення змін Законом України „Про

внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 6, ст. 40), підпунктів 1, 2 пункту 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 4, ст. 43).

Заслухавши суддю-доповідача Колісника В.П. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Татаренко Павло Миколайович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність Конституції України (конституційність) статтю 37¹ Закону України „Про державну службу“ від 16 грудня 1993 року № 3723–XII (далі – Закон № 3723) у редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (далі – Закон № 76) (за конституційною скаргою – „в редакції, що була чинною на момент призначення мені пенсії“), підпункти 1, 2 пункту 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII (далі – Закон № 889).

Автор клопотання стверджує, що має право на перерахунок призначеної йому пенсії державного службовця відповідно до статті 37¹ Закону № 3723 у редакції до внесення змін Законом № 76, яка, на його думку, була чинною на момент призначення йому пенсії державного службовця, а незастосування цієї норми у вказаній редакції у його справі не відповідає

вимогам статей 22, 58 Конституції України. Проте Татаренко П.М. зазначає, що він перебуває на обліку в Управлінні пенсійного забезпечення в Приморському районі міста Одеси з 5 грудня 1998 року, а Закон № 3723 було доповнено статтею 37¹ згідно із Законом України „Про внесення змін до Закону України „Про державну службу“ від 16 січня 2003 року № 432–IV.

Статтею 37¹ Закону № 3723 у редакції до внесення змін Законом № 76 було передбачено, що у разі підвищення розміру заробітної плати працюючим державним службовцям, а також у зв'язку із набуттям особою права на пенсійне забезпечення державного службовця за цим законом відповідно здійснюється перерахунок раніше призначених пенсій (частина перша); перерахунок пенсії здійснюється виходячи із сум заробітної плати, на які нараховуються страхові внески на загальнообов'язкове державне пенсійне страхування працюючого державного службовця відповідної посади та рангу на момент виникнення права на перерахунок пенсії (частина друга). Підпунктом 3 пункту 11 розділу I Закону № 76, який набрав чинності з 1 січня 2015 року, до статті 37¹ Закону № 3723 внесено зміни, а саме її викладено в такій редакції: „Умови та порядок перерахунку призначених пенсій державним службовцям визначаються Кабінетом Міністрів України“.

Згідно з підпунктом 1 пункту 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 889, який набрав чинності з 1 травня 2016 року, Закон № 3723 визнано таким, що втратив чинність, крім статті 37, що застосовується до осіб, зазначених у пунктах 10 і 12 цього розділу.

Відповідно до підпункту 2 пункту 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 889 визнано такою, що втратила чинність, Постанову Верховної Ради України „Про введення в дію Закону України „Про державну службу“ від 16 грудня 1993 року № 3724–XII.

На думку суб'єкта права на конституційну скаргу, суди апеляційної та касаційної інстанцій у своїх рішеннях, посилаючись на підпункти 1, 2 пункту 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 889,

звужили зміст та обсяг існуючих прав щодо перерахунку пенсій державним службовцям у зв'язку з підвищенням розміру заробітної плати працюючим державним службовцям, чим порушили вимоги статті 1, частини другої статті 6, статті 8, статті 22, частини першої статті 58, статті 64, пункту 6 частини першої статті 92 Конституції України.

В остаточному судовому рішенні у справі Татаренка П.М. – ухвалі Вищого адміністративного суду України від 27 червня 2017 року – констатовано, що згідно зі статтею 90 Закону № 889 пенсійне забезпечення державних службовців здійснюється відповідно до Закону України „Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування“, який не містить такої підстави для перерахунку пенсій, як підвищення заробітної плати працюючим державним службовцям. У зазначеній ухвалі Вищий адміністративний суд України дійшов висновку, що відмова органу Пенсійного фонду України у здійсненні перерахунку пенсії Татаренку П.М. є правомірною.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

2.1. Конституційний Суд України відповідно до статті 8 Закону України „Про Конституційний Суд України“ розглядає питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) чинних актів (їх окремих положень) (частина перша); з метою захисту та відновлення прав особи Конституційний Суд України розглядає питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) акта (його окремих положень), який втратив чинність, але продовжує застосовуватись до правовідносин, що виникли під час його чинності (частина друга).

У Рішенні від 9 лютого 1999 року № 1-рп/99 Конституційний Суд України зазначив, що дію нормативно-правового акта в часі треба розуміти

так, що вона починається з моменту набрання цим актом чинності і припиняється з втратою ним чинності, тобто до події, факту застосовується той закон або інший нормативно-правовий акт, під час дії якого вони настали або мали місце (абзац другий пункту 2 мотивувальної частини). Конституційний Суд України наголошував, що конкретна сфера суспільних відносин не може бути водночас врегульована однопредметними нормативними правовими актами однакової сили, які за змістом суперечать один одному; звичайною є практика, коли наступний у часі акт містить пряме застереження щодо повного або часткового скасування попереднього; загальновизнаним є й те, що з прийняттям нового акта, якщо інше не передбачено самим цим актом, автоматично скасовується однопредметний акт, який діяв у часі раніше (абзац п'ятий пункту 3 мотивувальної частини Рішення від 3 жовтня 1997 року № 4-зп).

Із тексту конституційної скарги вбачається, що Татаренко П.М. просить визнати такою, що відповідає Конституції України, статтю 37¹ Закону № 3723 у редакції до внесення змін Законом № 76. Однак згідно з підпунктом 1 пункту 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 889, який набрав чинності з 1 травня 2016 року, Закон № 3723 визнано таким, що втратив чинність, крім статті 37, що застосовується до осіб, зазначених у пунктах 10, 12 цього розділу. Тобто автор клопотання просить Конституційний Суд України визнати конституційним положення нормативно-правового акта, яке втратило чинність та більше не застосовується. Отже, є підстави для відмови у відкритті конституційного провадження у справі у цій частині згідно з пунктом 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України, крім випадків, передбачених частиною другою статті 8 цього закону.

2.2. Згідно зі статтею 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу непринятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими або наявне зловживання правом на подання скарги (частина четверта).

Відповідно до пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі наводиться обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону.

Аналіз конституційної скарги дає підстави для висновку, що автор клопотання не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності підпунктів 1, 2 пункту 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 889, обмежившись посиланням на окремі положення Конституції України та відтворенням змісту деяких із них.

Таким чином, конституційна скарга в цій частині не відповідає вимогам пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, тому є підстави для відмови у відкритті конституційного провадження у справі у цій частині згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, статтями 7, 8, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, § 45, § 56 Регламенту

Конституційного Суду України, Перша колегія суддів Першого сенату
Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Татаренка Павла Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 37¹ Закону України „Про державну службу“ від 16 грудня 1993 року № 3723–ХІІ у редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, підпунктів 1, 2 пункту 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII на підставі пунктів 4, 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги; втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України, крім випадків, передбачених частиною другою статті 8 цього закону.

2. Ця Ухвала є остаточною.

Судді
Конституційного Суду України

Головатий С.П.

Гультай М.М.

Колісник В.П.